

KISS BENEDEK
Boldogítottál, Uram!

*Többet éltem, mint kellett volna,
s Uram, még gyönyöröm is telt benne.
Halálom azok örököljék,
kik boldogan caplatnak
ama hegyre.*

*Szerettem volna bűn nélkül élni,
de ezt nem bírja emberész.
S szerettem volna a bűnt tetézni,
ha már minden örömet
bűn tetéz.*

*Amit elvettél, nem sajnálom,
mit adtál, a'la natur veszem.
Boldogítottál, Uram, s nem bánom,
ha túl ezen a szépvilágon
emberien bánsz el velem!*

Fordított arányosság

*A tengert az emberek sírják.
A tavakat az istenek.*

Bartók Bélának

*Látja, Tanár Úr: bár nem mind művész,
menne világgá már majd az egész ország.*

Én is

*Nem félek Istentől – hisz Ő az én Atyám.
Szomorú az, ha atyját féli a gyermek.
Az emberektől félek, mert
homo homini lupus. Én is.*

Gyászjelentés

Kutyám,
fíllértelen Tallér,
2007 júliusában elhunyt,
azaz: eltallértalanodtam.

Megérte fajtája végső korhatárát,
már mancsai rég őszek voltak,
nem tudott lábra állni,
inai, izületei elsorvadtak,
fájdalom volt nézni, ahogy mozog,
pedig mi még sok öröme voltunk
általa berendezkedve.

A jó doktor
először elkábította,
majd utoljára megsimogattuk, és
végleg elaltatta.

Egy pissenés nélkül történt.

– Így szeretnék meghalni én is – mondtam.

– Az nem olyan egyszerű – mondta.

* * *

(Lamentáció)

Mit tagadjuk,
betolakodott jószág volt a
családban,
afféle zabigyerek.

Az pedig úgy történt, hogy
egy nyirkos, esős éjszakán
kocsiból kitették a szőlődombunk mellett,
(hogy kocsiból, csak sejtjük:
kocsihoz volt szokva),
s a rideg reggelben, ahogy a
meggyfák alól lucskosan előmászott,
száraz kenyérral én ettem meg.
Meg is itattam.
Úristen! Élőlényt úgy még
hörbölni sosem láttam!

A kancsóból csorgó vizet
úgy lefetyelte, mint aki
sosem tud eltelni véle,
fröcskölvén csurgott szét pofájáról.

Fél éves lehetett,
jó darab dög már akkor is,
mit csináljak véle?
Ő döntötte el, imígyen:

– Édes gazdám! – dörgölözött
megelégedve hozzám, s azontúl
el nem kergethettem magamtól.

Majd csak megleszünk valahogy,
lám, kutyát (is) adott az Isten,
s amikor ideje jött,
csendesén hazaóvakodtunk Budára,
(sárga bérház, II. emelet) ...
Azaz, csak én óvakodtam,
ő magabiztosan ült már a
hátsó ülésen.

Feleségem nem dobott ki, bár ő még
annyira sem kedvelte a kutyákat, mint én,
de mindjárt azt mondta:

– Zabigyerek! –
s azzal kelletlen kitérte az ajtót.

És így élt nálunk Tallér
kiérdemelt tisztességben
több mint 13 évet.
Apa is lett közben,
őzeket, nyulakat hajtott,
szerelmi harcot vívott egyszer
egy céda szukáért,
s a combjából vagy másfél fontot
kiharaptak,
de megmaradt.

S megöregedett, mint jómagam.

Ott virrasztott vélem minden
nyáréjszakán Szent György-hegyen
az ajtó előtt,
de a házba sohasem jött be.
Csak a magáéba,
zivatar idején,
mert nagyon félt a mennydörgéstől.

És most vége.
Vége a közös éjszakáknak,
kalandoknak.

Ha úgy esett, elvitted rólam
a szúnyogokat, Tallér!
Ha úgy esett, bukfenceztél
a fűvön kedvemért!
Ha úgy esett – s gyakran esett úgy –
átjártál dolgod végezni a szomszéd
kiskertjébe, amiről le nem szoktathattunk, s
amiért az
szörnyen utált téged.

Most végtére
nyugodj békében,
ahol számomra megszülettél –
a nagy meggyfa alatt.

Voltál nekünk, Zabigyerek,
s emléked megmarad!

